

Arrest

nr. 250 700 van 9 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. JACOBS eveneens verschijnt voor de tweede verzoekende partij en van attaché S. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit zijn, zijn volgens hun verklaringen in België aangekomen op 5 juni 2019 en hebben zich er vluchteling verklaard op 14 juni 2019.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 september 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers gehoord op 18 februari 2020.

1.3. Op 18 mei 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden aangetekend verzonden naar verzoekers.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van V. L. M. O. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in Jucuaran, Usulután in El Salvador. U woonde met uw partner, uw dochter en uw schoonfamilie in de wijk El Espino in Usulután tot in 2015 waarna u even bij uw ouders introk in San Miguel en afwisselend bij uw ouders en uw neef woonde. In 2017 trok u definitief in bij uw neef, diens partner en uw tante in La Lucha, Zacatecoluca, waar u woonde tot aan uw vertrek.

U werkte aanvankelijk als kaartjesknipper op de bus in El Espino toen uw baas werd vermoord door bendeleden op 15 juli 2010. Omdat u een vertrouwenspersoon van uw baas was, werd u ook bedreigd. De bendeleden vroegen aan u om een bepaald bedrag te betalen en indien u dat niet deed, zouden ze u ook vermoorden. In 2012 bent u dan effectief weggegaan en begon u te werken als verkoper van vis- en schaaldieren. In 2012 kwamen de bendeleden van MS13 naar El Espino en in 2014 herkende één van hen u van uw werk als kaartjesknipper. Ze vroegen u om wapens te bewaren voor hen in El Espino en u zei dat u dat niet zou doen. De bendeleden kwamen zo een viertal keer bij uw thuis en vroegen altijd om drugs of wapens te bewaren voor hen. Indien u hen geen gunst zou verlenen, zouden ze u vermoorden. U weigerde steeds omdat u geen problemen met de politie wilde. Ook kwamen gewapende bendeleden naar uw huis en spraken met uw partner en schoonmoeder. Ze vroegen u eveneens om uw motor te gebruiken, maar u weigerde omdat u niet wilde dat ze de motor zouden gebruiken om iemand te vermoorden en de politie dan naar u zou komen. In februari 2015 was u niet thuis en kwamen gewapende bendeleden aan uw partner vragen waar u was. Hierna belde uw partner u en zei dat u niet naar huis mocht komen. U ging die dag naar uw ouders in San Miguel en woonde daarna, afhankelijk van waar u werk had, afwisselend bij uw ouders en bij uw neef in Zacatecoluca. In 2017 trok u definitief bij uw neef in omdat u daar een stabielere job kreeg als bouwvakker. Uw partner vertrok niet lang na u in 2015 met haar moeder, jullie dochter en haar broers naar het eiland La Pirraya waar ze bleef tot aan jullie vertrek naar België. Sindsdien kwam ze af en toe met jullie dochter naar Zacatecoluca, aangezien u niet naar La Pirraya kon komen omdat dezelfde bende als in El Espino daar actief was. Twee maanden voor u naar België kwam kreeg u wel nog een telefoontje waarin werd bedreigd dat de bende u wist wonen. Ook deden bendeleden in La Pirraya teken aan uw partner dat ze haar in de gaten hielden. Uiteindelijk verkocht uw schoonvader een lap grond en u besliste om met uw partner dit geld te gebruiken om het land te verlaten.

Op 4 juni 2019 bent u met uw partner (CGVS (...); DVZ (...)) en uw dochter (DVZ (...)) met het vliegtuig naar België gereisd. U kwam aan in België op 5 juni 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 14 juni 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; het paspoort van uw partner; het paspoort van uw dochter; de identiteitskaart van u en uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

U verklaart El Salvador te hebben verlaten omwille van uw problemen met de bende MS13 in de periode 2012/ 2015. Deze problematiek situeert zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer en heeft geen uitstaans met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Evenmin kan u de status van subsidiaire bescherming worden toegekend op basis van artikel 48/4, §2 b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U maakt immers niet aannemelijk dat u nog steeds een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van uw problemen met de bende MS13.

Er dient immers opgemerkt dat de problemen die u ondervond met de bende MS13 niet langer actueel zijn. Zo bent u, toen u als kaartjesknipper op uw werk bedreigd werd, gestopt met dit werk in 2012 en bent u begonnen als verkoper van vis- en schaaldieren (zie notities persoonlijk onderhoud (...))0 dd. 18.02.2020, hierna CGVS1, p. 6). Nadat u daarna nog lastiggevallen werd door bendeleden besliste u in 2015 te verhuizen (CGVS, p. 16,19 en 20) . U zegt dat u dan tot 2017 afwisselend bij uw ouders en bij uw neef in Zacatecoluca verbleef, afhankelijk van waar u werk had. Eveneens zegt u dat u niet meer terug naar El Espino bent gegaan (CGVS1, p. 19 en 20). Gevraagd of u in deze twee jaar bij uw ouders nog problemen had met de bendes zegt u van niet. Eveneens zegt u dat u zich daar kon verstoppen omdat ze u daar niet herkenden. U geeft wel aan dat er steeds meer en meer bendeleden kwamen naar de plek waar uw ouders woonden en u dan definitief naar uw neef bent gegaan (CGVS1, p. 20). Nochtans gaf u eerder ook aan dat u verhuisd bent naar uw neef omdat u er een stabielere job in de bouw had gekregen. Gevraagd of dit inderdaad de reden van uw verhuis was, zegt u dat het een stabielere job was en het ook een rustigere zone was (CGVS1, p. 20). U hebt dus sinds uw verhuis in 2015 geen problemen meer gekend met leden van MS13. U stelt weliswaar dat u zo'n twee maanden voor uw vertrek een telefoontje kreeg waarin werd gezegd dat een bendelid wist waar u woonde. U vroeg de beller om uw adres te geven, maar hier werd niet op geantwoord. Wel noemde de beller u bij uw naam (CGVS1, p. 13). Aangezien u slechts éénmaal telefonisch gecontacteerd werd en ze uw adres niet gaven, maakt u bijgevolg dan ook niet aannemelijk dat de bendeleden wisten waar u woonde. U werd tijdens de twee maanden voor uw vertrek ook niet opnieuw opgebeld of op een andere wijze gecontacteerd door bendeleden. Dat de anonieme beller banden zouden hebben met de MS13 leden die u in het verleden bedreigden is een loutere blote bewering uwentwege (CGVS1, p. 13) Gevraagd of er u iets is overkomen sinds u bij uw neef ging wonen in 2017 buiten het telefoontje dat u kreeg, antwoordt u ontkennend (CGVS1, p. 21).

Ook de problemen die uw partner had met de bendeleden omwille van u zijn niet meer actueel. Zo antwoordt uw partner, gevraagd of de bendeleden nog vroegen om zaken te bewaren toen ze al op het eiland La Pirraya woonde, ontkennend. Opnieuw gevraagd of de bende sinds 2015 niet meer langskwam om medewerking te eisen of zaken te verstoppen, antwoordt uw partner opnieuw ontkennend en zegt ze dat ze wel nog een vrees had dat ze zouden komen (zie notities persoonlijk onderhoud (...))7 dd. 18.02.2020, hierna CGVS2, p. 12). Echter, ze verklaart eveneens dat ze in La Pirraya geen schrik meer had om lastig te worden gevallen omdat er meer mensen rondom haar woonden en er meer huizen dichtbij waren. Gevraagd waarom ze niet in La Pirraya kon blijven, antwoordt ze dat dit kwam omdat de bende daar nog steeds aanwezig was en teken deden dat ze haar in de gaten hielden (CGVS2, p. 12). Dat dit iets te maken zou hebben met uw problemen uit het verleden is louter hypothetisch, bovendien werd ze in La Pirraya nooit benaderd door deze bendeleden. Het loutere feit dat de bende een teken gaf dat ze haar in de gaten hielden, is hoe dan ook niet ernstig genoeg om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van het feit dat zij en haar moeder soms de gebakjes die ze verkochten moesten afgeven aan bendeleden kan hetzelfde gezegd worden. Renta moesten ze niet betalen (CGVS2, p. 6).

Gevraagd waarom u dan, na zo lang bij uw neef gewoond te hebben, toch besloot het land te verlaten in juni 2019 zegt u dat u zo niet verder kon met uw leven, dat u bedreigd werd en de bendeleden u wilden vermoorden. U stelt dat u niet over voldoende financiële middelen beschikte om een eigen woning te huren zodat uw gezin bij u kon komen wonen (CGVS1, p. 22 en 23) en dat uw partner en uw dochter niet bij u konden komen omdat de woning van uw neef te klein was (CGVS1, p. 21). Nochtans gaf u ook aan dat uw schoonvader u geld had gegeven zodat u en uw partner opnieuw samen zouden kunnen gaan wonen (CGVS1, p. 11). U stelde voorts dat u niet bij uw partner kon gaan wonen omdat bendeleden in La Pirraya de boel in de gaten hielden en tekens deden als ze iemand herkenden (CGVS1, p.21). Dat u in La Pirraya problemen zou krijgen met bendes is echter een loutere hypothese van uwentwege. Bovendien werd uw partner, zoals hierboven reeds vermeld nooit door bendeleden benaderd in La Pirraya. Vervolgens geeft uw partner ook aan dat jullie vertrokken uit El Salvador omwille van de economische en financiële situatie. Eveneens zegt uw partner dat ze niet wil dat haar

dochter eindigt als verkoopster en dat ze haar niet kon helpen om te gaan studeren. Deze problematiek is louter economisch van aard en is onvoldoende zwaarwichtig om te ressorteren onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan de genomen beslissing. Zo tonen de paspoorten van u, uw partner en uw dochter, alsook de identiteitskaart van u en uw vrouw enkel jullie identiteit aan, die hier niet ter discussie staat.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van B. L. R. I. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en getogen in Jucuaran, Usulután in El Salvador. U woonde met uw partner, uw dochter en uw familie in de wijk El Espino in Usulután. In februari 2015 verhuisde u met uw dochter, uw moeder en uw broers naar La Pirraya waar u verbleef tot aan uw vertrek naar België.

Uw partner werkte als kaartjesknipper op de bus in El Espino toen zijn baas werd vermoord door bendeleden op 15 juli 2010. Omdat hij een vertrouwenspersoon van zijn baas was, werd uw partner ook bedreigd. De bendeleden vroegen aan uw partner om een bepaald bedrag te betalen en indien hij dat niet deed, zouden ze hem ook vermoorden. In 2012 is uw partner dan effectief weggegaan en begon hij te werken als verkoper van vis- en schaaldieren. In 2012 kwamen de bendeleden van MS13 naar El Espino en in 2014 herkende één van hen uw partner van zijn werk als kaartjesknipper. Ze vroegen uw partner om wapens te bewaren voor hen in El Espino en hij zei dat hij dat niet zou doen. De bendeleden kwamen zo een viertal keer bij jullie thuis en vroegen steeds om drugs of wapens te bewaren voor hen. Indien uw partner hen geen gunst zou verlenen, zouden ze hem vermoorden. Uw partner weigerde steeds omdat hij geen problemen met de politie wilde. Ook kwamen gewapende bendeleden naar uw huis en spraken met u en uw moeder. Ze vroegen uw partner eveneens om zijn motor te gebruiken, maar hij weigerde omdat hij niet wilde dat ze de motor zouden gebruiken om iemand te vermoorden en

de politie dan naar hem zou komen. In februari 2015 was uw partner niet thuis en kwamen gewapende bendeleden aan u vragen waar hij was. Hierna belde u uw partner en zei tegen hem dat hij niet naar huis mocht komen. Uw partner ging die dag naar zijn ouders in San Miguel en woonde daarna, afhankelijk van waar hij werk had, afwisselend bij zijn ouders en bij zijn neef in Zacatecoluca. In 2017 trok hij definitief bij zijn neef in omdat hij daar een stabielere job kreeg als bouwvakker. U vertrok niet lang na uw partner in 2015 met uw moeder, jullie dochter en uw broers naar het eiland La Pirraya waar u bleef tot aan jullie vertrek naar België. Sindsdien ging u af en toe met jullie dochter naar Zacatecoluca, aangezien uw partner niet naar La Pirraya kon komen omdat dezelfde bende als in El Espino daar actief was. Twee maanden voor u naar België kwam kreeg uw partner wel nog een telefoontje waarin werd gedreigd dat de bende hem wist wonen. Ook deden bendeleden in La Pirraya teken dat ze u in de gaten hielden. Uiteindelijk verkocht uw vader een lap grond en jullie beslisten om dit geld te gebruiken om het land te verlaten.

Op 4 juni 2019 bent u met uw partner (CGVS (...); DVZ (...)) en uw dochter (DVZ (...)) met het vliegtuig naar België gereisd. U kwam aan in België op 5 juni 2019 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 14 juni 2019.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; het paspoort van uw partner; het paspoort van uw dochter; de identiteitskaart van u en uw partner.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw echtgenoot baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

" (...)"

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het beginsel van behoorlijk bestuur "dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing", van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen

of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft (hierna: Kwalificatierichtlijn), alsook van de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is, alsook dat het een band vertoont met één van de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift nog volgende stukken: het artikel "*El Salvador. A country ruled by gangs – a photo essay*" van 22 november 2019 (stuk 4) en het rapport "*El Salvador's Politics of Perpetual Violence*" van International Crisis Group van 19 december 2017 (stuk 5).

2.2.2. Op 4 februari 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota worden waarin zij refereert aan de COI Focus "*El Salvador: Situation Sécuritaire*" van 12 oktober 2020, de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*" van 17 december 2020 en de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 en er de weblinks van weergeeft (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Wat betreft verzoekers' algemene verwijzing naar *“het beginsel van behoorlijk bestuur”*, stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift enkel de zorgvuldigheids-, de redelijkheids- en de motiveringsplicht concreet worden vermeld. Het is niet de taak van de Raad om te achterhalen welk(e) ander(e) beginsel(en) verzoekers eventueel nog zouden kunnen bedoelen. Dit onderdeel van het middel, in zover het geen betrekking heeft op de zorgvuldigheids-, de redelijkheids- en de motiveringsplicht, wordt derhalve niet ontvankelijk aangevoerd.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissingen

2.3.4.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de door verzoekers voorgehouden problemen die verzoeker kende met de bende MS13 in de periode 2012-2015 zich geheel in de gemeenrechtelijke sfeer bevinden en geen uitstaans hebben met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag; (ii) verzoekers evenmin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet omdat zij niet aannemelijk maken dat zij nog steeds een reëel risico lopen op ernstige schade omwille van de problemen met de bende MS13 nu (1) verzoeker, na het stoppen met

zijn werk als kaartjesknipper in 2012 en nadat hij daarna opnieuw werd lastiggevalen door bendeleden, besliste om te verhuizen in 2015 waarbij hij tot 2017 afwisselend bij zijn ouders en zijn neef verbleef, waarbij hij verklaart dat hij in deze twee jaar bij zijn ouders geen problemen meer had met bendes en hij over de reden van zijn verhuis naar zijn neef aangeeft dat het was omdat hij er een stabielere job in de bouw had gekregen en het ook een rustigere zone was; verzoeker bijgevolg sinds zijn verhuis in 2015 geen problemen meer heeft gekend met de bendeleden van MS13, (2) wat betreft het eenmalig telefonisch contact dat verzoeker twee maanden voor zijn vertrek zou hebben gehad, dient te worden opgemerkt dat hij niet aannemelijk maakt dat de bendeleden wisten waar hij woonde, dat hij in de twee maanden voor zijn vertrek bovendien niet opnieuw werd opgebeld of op een andere wijze werd gecontacteerd door bendeleden en dat hij zich beperkt tot een blote bewering waar hij stelt dat de anonieme beller banden zou hebben met de bendeleden die hem in het verleden bedreigden, (3) verzoekster aangeeft dat de bende sinds 2015 niet meer langskwam om medewerking te eisen of zaken te verstoppert, zij aangeeft dat ze in La Pirraya geen schrik meer had om lastig gevallen te worden en dat haar bewering (dat zij niet in La Pirraya kon blijven omdat de bende daar nog steeds aanwezig was en tekens deed dat ze haar in de gaten hielden om de eerdere problemen van verzoeker) een louter hypothetische bewering betreft, waarbij moet worden opgemerkt dat ze in La Pirraya nooit benaderd werd door deze bendeleden, alsook dat het feit dat de bende een teken gaf dat ze haar in de gaten hielden en het gegeven dat zij en haar moeder soms gebakjes moesten afgeven aan bendeleden op zich onvoldoende ernstig zijn om te kunnen spreken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, (4) verzoekers verklaringen over waarom hij in juni 2019 alsnog het land verliet niet kunnen overtuigen en verzoekster bovendien ook aangeeft dat ze El Salvador hebben verlaten omwille van de economische en financiële situatie, alsook dat zij niet wilt dat haar dochter eindigt als verkoopster en dat zij haar niet kon helpen om te gaan studeren, hetgeen een louter economische problematiek betreft die onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen ressorteren onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet; (iii) de documenten die verzoekers voorleggen niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht; (iv) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en zij overigens in dit verband zelf geen vrees hebben aangehaald en (v) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekers voeren aan dat zij bij een terugkeer naar El Salvador problemen vrezen met de bende MS-13. Zij verwijzen daarbij naar het feit dat verzoekers voormalige baas in El Espino op 15 juli 2010 vermoord werd en verzoeker hierop bedreigd werd. In 2012 is verzoeker weggegaan en begon hij te werken als vis- en schaaldieren verkoper. Vervolgens werd verzoeker door een bendelid herkend. De bende MS-13 vroeg bovendien aan verzoeker om wapens of drugs voor hen te bewaren en om zijn motor te gebruiken, hetgeen verzoeker telkens weigerde. Ook kwamen gewapende bendeleden naar de

woning en spraken ze verzoekster en haar moeder aan. Nadat bendeleden opnieuw naar verzoeker kwamen vragen, is hij verhuisd en woonde hij tot 2017 afwisselend bij zijn ouders en zijn neef in Zacatecoluca, terwijl verzoekster niet lang nadien naar het eiland La Pirraya vertrok om daar te verblijven tot aan het vertrek uit El Salvador.

2.3.5.2. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Er dient immers te worden vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde problemen met de bende MS-13 geen actueel karakter vertonen en zij bijgevolg niet aannemelijk maken dat zij nog steeds een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin vrezen, dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet lopen.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet de minste concrete poging ondernemen om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in de administratieve dossiers en op grond waarvan terecht wordt besloten tot het gebrek aan een actuele vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijven. Verzoekers volharden immers in het vluchtrelaas, herhalen eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneren een vrees voor vervolging en spreken de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slagen hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

Verzoekers hekelen in het verzoekschrift nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele tegenstrijdigheid aanhaalt in hun opeenvolgende verklaringen, dan wel hun onderlinge verklaringen. Ze menen dat de bestreden beslissingen eigenlijk enkel gebaseerd zijn op een subjectieve analyse en appreciatie van de feiten en situatie in El Salvador, waarbij de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker oorspronkelijk met de bende MS-13 in aanraking kwam. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een subjectieve interpretatie zou hebben gehanteerd of dat hun verzoeken om internationale bescherming niet eerlijk zouden zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van verzoekers. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verder dient erop gewezen dat *in casu* op zich niet wordt getwijfeld aan de gebeurtenissen die zich afspeelden met de bende MS-13 in de periode van 2010-2015 doch wel aan de actualiteit en zwaarwichtigheid van de door verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op lijden van ernstige schade. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden overwogen als volgt:

“(…)

Er dient immers opgemerkt dat de problemen die u ondervond met de bende MS13 niet langer actueel zijn. Zo bent u, toen u als kaartjesknipper op uw werk bedreigd werd, gestopt met dit werk in 2012 en bent u begonnen als verkoper van vis- en schaaldieren (zie notities persoonlijk onderhoud (...))0 dd. 18.02.2020, hierna CGVS1, p. 6). Nadat u daarna nog lastiggevallen werd door bendeleden besliste u in 2015 te verhuizen (CGVS, p. 16,19 en 20) . U zegt dat u dan tot 2017 afwisselend bij uw ouders en bij uw neef in Zacatecoluca verbleef, afhankelijk van waar u werk had. Eveneens zegt u dat u niet meer terug naar El Espino bent gegaan (CGVS1, p. 19 en 20). Gevraagd of u in deze twee jaar bij uw ouders nog problemen had met de bendes zegt u van niet. Eveneens zegt u dat u zich daar kon verstoppen omdat ze u daar niet herkenden. U geeft wel aan dat er steeds meer en meer bendeleden kwamen naar de plek waar uw ouders woonden en u dan definitief naar uw neef bent gegaan (CGVS1, p. 20). Nochtans gaf u eerder ook aan dat u verhuisd bent naar uw neef omdat u er een stabielere job in de bouw had gekregen. Gevraagd of dit inderdaad de reden van uw verhuis was, zegt u dat het een stabielere job was en het ook een rustigere zone was (CGVS1, p. 20). U hebt dus sinds uw verhuis in 2015 geen problemen meer gekend met leden van MS13. U stelt weliswaar dat u zo'n twee maanden voor uw vertrek een telefoontje kreeg waarin werd gezegd dat een bendelid wist waar u woonde. U vroeg de beller om uw adres te geven, maar hier werd niet op geantwoord. Wel noemde de beller u bij uw naam (CGVS1, p. 13). Aangezien u slechts éénmaal telefonisch gecontacteerd werd en ze uw adres

niet gaven, maakt u bijgevolg dan ook niet aannemelijk dat de benedeleden wisten waar u woonde. U werd tijdens de twee maanden voor uw vertrek ook niet opnieuw opgebeld of op een andere wijze gecontacteerd door benedeleden. Dat de anonieme beller banden zouden hebben met de MS13 leden die u in het verleden bedreigden is een loutere blote bewering uwentwege (CGVS1, p. 13) Gevraagd of er u iets is overkomen sinds u bij uw neef ging wonen in 2017 buiten het telefoontje dat u kreeg, antwoordt u ontkennend (CGVS1, p. 21).

Ook de problemen die uw partner had met de benedeleden omwille van u zijn niet meer actueel. Zo antwoordt uw partner, gevraagd of de benedeleden nog vroegen om zaken te bewaren toen ze al op het eiland La Pirraya woonde, ontkennend. Opnieuw gevraagd of de bende sinds 2015 niet meer langskwam om medewerking te eisen of zaken te verstoppen, antwoordt uw partner opnieuw ontkennend en zegt ze dat ze wel nog een vrees had dat ze zouden komen (zie notities persoonlijk onderhoud (...))7 dd. 18.02.2020, hierna CGVS2, p. 12). Echter, ze verklaart eveneens dat ze in La Pirraya geen schrik meer had om lastig te worden gevallen omdat er meer mensen rondom haar woonden en er meer huizen dichtbij waren. Gevraagd waarom ze niet in La Pirraya kon blijven, antwoordt ze dat dit kwam omdat de bende daar nog steeds aanwezig was en teken deden dat ze haar in de gaten hielden (CGVS2, p. 12). Dat dit iets te maken zou hebben met uw prolemen uit het verleden is louter hypothetisch, bovendien werd ze in La Pirraya nooit benaderd door deze benedeleden. Het loutere feit dat de bende een teken gaf dat ze haar in de gaten hielden, is hoe dan ook niet ernstig genoeg om te kunnen gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van het feit dat zij en haar moeder soms de gebakjes die ze verkochten moesten afgeven aan benedeleden kan hetzelfde gezegd worden. Renta moesten ze niet betalen (CGVS2, p. 6).

Gevraagd waarom u dan, na zo lang bij uw neef gewoond te hebben, toch besloot het land te verlaten in juni 2019 zegt u dat u zo niet verder kon met uw leven, dat u bedreigd werd en de benedeleden u wilden vermoorden. U stelt dat u niet over voldoende financiële middelen beschikte om een eigen woning te huren zodat uw gezin bij u kon komen wonen (CGVS1, p. 22 en 23) en dat uw partner en uw dochter niet bij u konden komen omdat de woning van uw neef te klein was (CGVS1, p. 21). Nochtans gaf u ook aan dat uw schoonvader u geld had gegeven zodat u en uw partner opnieuw samen zouden kunnen gaan wonen (CGVS1, p. 11). U stelde voorts dat u niet bij uw partner kon gaan wonen omdat benedeleden in La Pirraya de boel in de gaten hielden en tekens deden als ze iemand herkenden (CGVS1, p.21). Dat u in La Pirraya problemen zou krijgen met bendes is echter een loutere hypothese van uwentwege. Bovendien werd uw partner, zoals hierboven reeds vermeld nooit door benedeleden benaderd in La Pirraya. Vervolgens geeft uw partner ook aan dat jullie vertrokken uit El Salvador omwille van de economische en financiële situatie. Eveneens zegt uw partner dat ze niet wil dat haar dochter eindigt als verkoopster en dat ze haar niet kon helpen om te gaan studeren. Deze problematiek is louter economisch van aard en is onvoldoende zwaarwichtig om te ressorteren onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet."

Waar verzoekers menen dat zij niet geconfronteerd werden met het feit dat hun problemen niet actueel zouden zijn, zij bijgevolg niet de kans kregen om dit uit te klaren aangezien zij maar eenmaal werden gehoord en er bijgevolg een schending voorligt van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst de Raad erop dat artikel 17, § 2 van voormeld koninklijk besluit bepaalt: "*Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.*" In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien zijn de bestreden beslissingen niet gebaseerd op tegenstrijdigheden en hebben verzoekers door middel van deze bestreden beslissingen kennis genomen van het vastgestelde gebrek aan actuele vrees en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om erop te reageren.

Verzoekers benadrukken dat zij als koppel gescheiden moesten leven om niet herkend te worden door de bende MS-13, dat verzoekster duidelijk heeft gemaakt dat zij opgemerkt werd en in de gaten werd gehouden en dat verzoeker verklaard heeft dat hij een dreigtelefoontje heeft ontvangen waarmee hem duidelijk werd gemaakt dat hij herkend was. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoekers met deze argumentatie in wezen niet verder komen dan het herhalen van eerder afgelegde en onvoldoende zwaarwichtig bevonden verklaringen en het poneren van een vrees, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er dan ook niet in slagen hoger aangehaalde pertinente motieven in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekers tonen verder geenszins aan dat zij in geval van een eventuele terugkeer naar het land problemen zouden ondervinden omwille van de vroegere problemen met de bende MS-13.

2.3.5.3. Verder dient te worden vastgesteld dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekers slagen hier niet in.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, blijkt uit hun verklaringen dat de problemen met de bende MS-13 niet actueel zijn, alsook dat de door hen aangehaalde incidenten van gebaren die de bendeleden naar verzoekster maakten en het eenmalige telefoontje dat verzoeker zou hebben ontvangen, niet voldoende zwaarwichtig zijn. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofd een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Het feit dat zij een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus. *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020 p. 20-22, COI Focus. *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020, p. 20-21, COI Focus. *“El Salvador. Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019 en COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratieachtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekers in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder onderstreept de Raad dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. De informatie waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen, met name voormelde richtlijnen van UNHCR van 2016 en de COI Focus *“Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019, zijn van minder recente datum en laten hoe dan ook niet toe tot een ander besluit te komen.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde problemen met bendeleden van bende MS-13 en/of het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.5.4. De documenten die door verzoekers werden bijgebracht vermogen niet de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen.

Met betrekking tot het aan het verzoekschrift gevoegde artikel en rapport (stukken 4-5), moet worden vastgesteld dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoekers' persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekers dienen de

aangevoerde actuele vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) *in concreto* aan te tonen en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De Raad stelt voorts vast dat verzoekers geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij hebben voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging, dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade.

2.3.5.5. Gezien het vastgestelde gebrek aan actualiteit en zwaarwichtigheid, stelt de Raad vast dat verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/3 of artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken omwille van de beweerdde problemen met de bendeleden van MS-13. Het betoog dat het bendegegeweld binnen het gebied van het Vluchtelingenverdrag valt, wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.5.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers' vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekers nog wijzen op het feit dat "*de politici (...) niet meer in staat zijn geweest*" om de bendes onder controle te houden en de autoriteiten niet in staat zijn om hun burgers te beschermen en hiertoe citeren uit diverse artikelen, wijst de Raad er op dat vermits verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij voldoende ernstige actuele problemen hebben gekend met de bendes, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat "*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*" (in "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*" van maart 2016, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p. 14-24; COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019, p. 11-19; "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international*

protection needs of asylum-seekers from El Salvador" van maart 2016, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werden gemaakt.

Verzoekers voeren geen concreet verweer tegen voormelde analyse. De stukken bij het verzoekschrift gevoegd doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds gesprekken kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de

bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET